

[Wihjelm]

hedsspunkter ind, som folketinget i hvert fald har krav på bliver taget ind.

Set ud fra en almindelig registerproblematik synes jeg nok, at den dokumentation, vi har kunnet fremlægge i forbindelse med dette forslag, er noget af det mest hårrejsende, jeg har fundet frem til ved arbejdet med disse forslag. Det er hårrejsende, at man fra registertilsynet faktisk har accepteret en praksis som den, der er beskrevet her. Jeg hørte godt, at hr. Bjørn Elmquist om dette forslag sagde, at han gerne ville have klarlagt, om det kunne være rigtigt, det, vi skrev. Ja men det er simpelt hen ordrette citater fra de gældende kundgørelser om politiregistrene. Der er ingen tvivl om det. Det er også ordrette citater fra registertilsynets beretning for 1979. Det er en kendsgerning, at der overhovedet ikke foregår nogen sletning, men at det hele blot, når man kalder det sletning, overføres til rigsregistraturen, hvor der i øvrigt er en klart formuleret adgang til at hente alle de oplysninger frem igen. Sådan er det, så man behøver ikke på det plan efterlyse så meget mere oplysning om de ting. Kundgørelsessamlingen er til rådighed for hr. Bjørn Elmquist og andre på folketingets bibliotek – endnu da. Jeg synes ikke, nogen med rimelighed kan skyde det problem fra sig. Det er direkte i modstrid med, hvad det flertal, der i sin tid lagde ryg til registerloven – som vi synes var for dårlig og derfor ikke lagde ryg til – hævdede at den skulle give af garantier. Disse registre er underkastet registerloven.

Hr. Bjørn Elmquist havde en bemærkning om, at han ikke ville betragte registrering i et politiregister som et tvangsmiddel. Det har vi heller ikke skrevet, men vi har skrevet, at vi mener, at konsekvenserne af at være registreret i politiregistret kan være lige så alvorlige for den enkelte som konsekvenserne af det, der er veletablerede tvangsmidler. Derfor har vi fundet, at sikkerhedsbestemmelserne omkring registrering, kriterierne for registrering, skulle være nogenlunde parallelle med kriterierne for de andre tvangsmidler – undskyld, nu brugte jeg ordet »andre«; vi har ikke kaldt registrering et tvangsmiddel, men har paralleliseret konsekvenserne og derfor også paralleliseret kriterierne eller betingelserne.

Lovforslag nr. L 19 om indgreb i meddelelseshemmeligheden var der som sagt større sympati for og vel nok, så vidt jeg kunne

registrere i en fart, den mest udbredte sympati for. Men fra ministerens side talte man blot om at afvente. Jeg synes, det er for dårligt, rent ud sagt. Det spørgsmål havde vi oppe i retsudvalget for 5–6 år siden, og jeg er glad for, at de fleste partier, der dengang faktisk var lidt rystede over, hvordan det foregik, og som ønskede alvorligt at diskutere betingelserne, kriterierne, efteranmeldelsen, forsvarerbeskikkelsen osv., alle har stået ved det i dag, så vidt jeg kunne høre. Men allerede dengang lovede den daværende retsudvalgsformand, hr. Ole Espersen, at det ville man kigge på. Der blev endda, så vidt jeg husker, afgivet erklæringer i TV-Avisen som sædvanlig. Det, der rent faktisk er sket, er, at der er gået disse 5–6 år, uden at der er sket noget som helst – og så får vi at vide, at vi bare kan vente på strafferetsplejeudvalget, for det arbejder med denne sag.

Forslaget om forbud mod, at politiet fremkalder eller medvirker til lovovertrædelser, altså politiprovokation, lovforslag nr. L 20, burde være en selvfølge. Det eneste virkelige problem for mig at se er det principproblem, som hr. Bernhard Baunsgaard var inde på, og som især advokat Rothenborg har rejst: hvorvidt den måde at tackle det på ville kunne tolkes sådan, at man lige pludselig får den modsatte virkning. Er det sådan, at de efterforskningsskridt, der er hjemlet i retsplejeloven, er eksklusive, eller er det sådan, som byretsdommer Kallehaug har hævdede i debatten, at når noget ikke er forbudt i retsplejeloven, så er det tilladt? Det hovedspørgsmål må vi selvfølgelig have en meget alvorlig drøftelse af, når vi gennemgår dette forslag i retsudvalget. Det er jeg helt klar over og indstillet på. Men hensigten, at vi må have sikkerhed for, at politiet ikke fremkalder eller medvirker til forbrydelser, burde være en selvfølge.

Vi har refereret debatten, hvor man har overvejet at lave visse sondringer mellem, hvad der kan være acceptabelt, og hvad der ikke kan være det. Vi har også udførligt, synes jeg, argumenteret for, at ingen af disse forsøgsvisse opstillinger af sondringer vil være praktisk anvendelige. Derfor må vi – heldigvis, vil jeg for egen regning tilføje – tage stilling for eller imod helt principielt: kan man acceptere, at politiet fremkalder eller medvirker til forbrydelser?